

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce: **Č. d., a. s.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: 1) U T., 2) J. Š., zast. JUDr. Karlem Baumrukem, advokátem se sídlem v Klatovech, Pražská 25/I., v řízení o kasační stížnosti zúčastněné osoby J. Š. proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2004, č. j. 30 Ca 77/2003 - 80,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna JUDr. Karla Baumruka, advokáta, **se určuje** částkou 3838 Kč a bude mu vyplacena do 30 od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem konstatoval nicotnost rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 8. 4. 2003, č. j. RR/709/03, a rozhodnutí Městského úřadu Klatovy ze dne 24. 1. 2003, č. j. Výst.-3836/02-Šp.330 A/20, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku), a zároveň rozhodl o nákladech řízení účastníků a osob zúčastněných na řízení. Ve správním řízení bylo vlastníku České dráhy, státní organizace, nařízeno provést na stavbě bytového domu K., U R. čp. 320/3 zde uvedené udržovací práce podle ust. § 86 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

Proti výroku I. shora uvedeného rozsudku brojila zúčastněná osoba J. Š. (dále také jen „stěžovatelka“) kasační stížností, přičemž důvody kasační stížnosti vymezila podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvedla, že podle jejího názoru neměl soud o žalobě meritorně rozhodnout, ale měl jí odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) z důvodu nedostatku aktivní legitimace, neboť žalobu podala osoba, která nebyla účastníkem řízení před správním orgánem. Dále stěžovatelka uvedla, že žaloba byla nepřijatelná i podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 68 písm. c) s. ř. s., neboť jediným jejím důvodem byla tvrzená nicotnost napadeného rozhodnutí, aniž by se žalobce domáhal vyslovení této nicotnosti v řízení před správním orgánem.

K podané kasační stížnosti se vyjádřila další osoba zúčastněná na řízení – U T., bytové družstvo – která vznesla námitku ohledně včasnosti podané kasační stížnosti.

Ostatní účastníci řízení se k podané kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud nejprve k námitce druhé osoby zúčastněné na řízení přezkoumal, zda je kasační stížnost podána včas a dospěl k závěru, že tomu tak je. Napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 2. 9. 2004, stěžovatelka podala kasační stížnost k poštovní přepravě dne 15. 9. 2004. Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Osobě, která tvrdí, že o ní soud nesprávně vyslovil, že není osobou zúčastněnou na řízení, a osobě, která práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila teprve po vydání napadeného rozhodnutí, běží lhůta k podání kasační stížnosti ode dne doručení rozhodnutí posledního z účastníků. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Jak je patrné ze shora uvedeného zákonného ustanovení, dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti uplynula dne 16. 9. 2004 (čtvrtek), kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě dne 15. 9. 2004, tedy před uplynutím této lhůty a byla tak podána včas.

Nejvyšší správní soud dále před samotným věcným přezkoumáním napadeného rozsudku krajského soudu zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, a dospěl k závěru, že tomu tak není.

V dané věci je stěžovatelka uživatelkou bytu v nemovitosti, kterou vlastnil v rozhodné době žalobce. Napadenými správními rozhodnutími byla vlastníku nemovitosti nařízena náprava podle ust. § 86 odst. 2 stavebního zákona (podle něhož neprovádí-li vlastník řádně údržbu stavby, může mu stavební úřad nařídit, aby v určené lhůtě a za stanovených podmínek zjednal nápravu. Uživatelé bytů a nebytových prostor jsou povinni umožnit provedení nařízené údržby stavby).

Jak je patrné ze zákonného znění, nařídit zjednání nápravy, může stavební úřad toliko vlastníku stavby. Ačkoliv jsou uživatelé bytů povinni umožnit provedení nařízené údržby stavby, jim samotným žádná povinnost v tomto příslušném správním řízení ukládána ještě tímto rozhodnutím není. Jediným subjektem, k jehož právní sféře se toto rozhodnutí vztahuje, je tak vlastník stavby. Pouze vlastníku stavby jsou ve správním řízení ukládány povinnosti. Žádná práva uživatelů bytů tímto rozhodnutím dotčena nejsou a ani být nemohou, neboť v tomto řízení se o žádných jejich právech nerozhoduje (k tomu nemá stavební úřad žádnou zákonnou pravomoc).

Vzhledem ke shora uvedenému je tak patrné, že stěžovatelka jako uživatelka bytu nemůže být osobou zúčastněnou na řízení podle ust. § 34 odst. 1 s. ř. s., neboť není přímo dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, stejně jako nemůže být dotčena ani jeho zrušením. Pokud s ní krajský soud v řízení jednal, aniž by vyslovil, že podmínky pro své postavení zúčastněné osoby v řízení nesplňuje (ust. § 34 odst. 4 s. ř. s.), jednalo se sice o pochybení, které však nemá vůbec žádný vliv na věc samu, přičemž toto pochybení tímto rozhodnutím napravil Nejvyšší správní soud.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost uživatelky bytu proti napadenému rozsudku krajského soudu musel odmítnout jako návrh, který byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou /ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., za použití ust. § 120 s. ř. s./. Vzhledem

k nedostatku podmínek řízení se pak Nejvyšší správní soud již nemůže vyjadřovat k důvodům podané kasační stížnosti.

Nad rámec shora uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že pokud se stěžovatelka chce domáhat svých práv z důvodu špatného stavu bytu, který užívá, nic jí nebrání uplatnit své právo proti vlastníku bytu u soudu v příslušném občanském soudním řízení. Tato práva však nemůže uplatňovat v řízení správním, jímž je vlastníku nemovitosti nařizováno zjednání nápravy podle ust. § 86 odst. 2 stavebního zákona.

O nákladech řízení před Nejvyšším správním soudem bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce advokát a v tomto případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Jejich výše je tvořena 3 úkony právní služby po 1000 Kč a 3 režijními paušály po 75 Kč /ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb./ . Úkony jsou tvořeny převzetím věci, poradou se stěžovatelkou a sepsáním doplnění kasační stížnosti. Advokát soudu prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto soud tuto odměnu o příslušnou daň zvýšil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu